

ה א ר י ה (מסיפוריו של סימוני הרועה)

מתילדה היתה שקטה, נוחה ונעימה, אבל אחותה — מיד ברגע הראשון לבואה אלינו — לא מצאה חן בעיני, יעני — הרגשתי בקצה החוטם, שיהיה כאן שמח. אמרתי לפדה'לה וניסימוף, העובדים אתי בדיר העגלים:

— חבר'ה, האף שלי אומר לי, שתהיינה צרות. — איך אתה יודע? — התפלא ניסימוף.

— כי זאת (והצבעתי אל מתילדה) נראית לי, יעני, כמו כבשה, אבל השנייה, שעוד לא נתנו לה שם — חס וחלילה! אני רואה ג'ונגל בעיניים שלה! אני מריח ריח חיה טורפת!

— אתה והדמיונות שלך! — צחק פדה'לה. — נראה, נראה מי צודק. אתה צוחק לי? שניכם צוחקים, אז...

— צוחק מי שצוחק אחרון! — קראנו שלוש-תנו יחד, כי זאת, יעני — הסיסמא שלי בכל דבר ולכל מקרה, ולכן אני תמיד צוחק!

עבר יום, ופדה'לה רץ אלי, גושם וגושף כמו קטר אנגלי מלפני מאה וארבעים שנה:

— סימוני... סימוני... אתה... אתה... נביא! — מה קרה?

— ההיא... אהה!!!

— ההיא... בקושי... בקושי ניצלתי ממנה! היא... היא התנפלה עלי... דחקה אותי לגדר... תקעה את שתי הקרניים שלה בעמודי העץ — קרן מפה וקרן משם — ואני — באמצע! איזה מזל! אי-זה-מזל!

והוא היה חיוור כסיד, וראיתי שהמוות רקד לפניו.

— זהו זה! — קראתי בתרועת נצחון — כבר לא מאמינים כאן לסימוני, אה? ובכן — זה רק מתחיל, חכה, חכה. עוד תראו מה יהיה, כשהיא תמליט — אוהו!

ובאמת — כשהתעברה — לא ניגש אליה איש, כמו שכתוב על עמוד חשמל:

„סכנה להתקרבות!!!“

ומציירים גולגולת מסביב-סביב. או כמו שלט: „זהירות — מוקשים!“

מי אני, סימוני בן סימוני, שאמשוך בעט סופרים?

לא סופר אני ולא בן סופר, כי אם רועה פשוט בדיר עגלים בבית-קשת, אוהב את העדר והפרות, והיציאה לשטחים — יעני „שוויה-שוויה“ (לאט-לאט), כמו שאומרים שכנינו, בני ישמעאל.

אינני אוהב לדהור על הסוסות והסוסים של דיר העגלים;

אינני אוהב לנהוג בטרומבילים שלהם;

אני אוהב ללכת ברגל, להרגיש את הסלעים והאדמה, ולהיות קרוב, בגוף ובנפש, אל הפרות והפרים והעגלים.

ויש לי סיפורים הרבה לספר לכם — מיליון! אבל אי אפשר הכל בבת אחת, ולכן — נניח להקדמה הארוכה, ונחזור לדיר העגלים, אל האריה שלנו.

אתם נבהלים? — אל תבהלו!

אין זה אריה, שברח מגן חיות והגיע אלי, אל סימוני (אף על פי שהייתי יכול לאלף גם אותו — בחיי; החברים הכי טובים שלי הם בעלי החיים). וגם אין זה אחד „הקאבוויים“, שעובדים בדיר, ויש לו רעמה, וקוראים לו אריה. לא, לא.

אם כך — מה? — זוהי, פשוט — פרה! אחת מן הפרות. — הו-הו-הו...

אני כבר שומע אתכם צוחקים, עד כאן, בכל הארץ. בכל מקום, בו קוראים את הסיפור. שיהיה לכם לבריאות. צוחק מי שצוחק אחרון! ואתם — הסכיתו ושמעו, וקרו אוזן — ותבינו.

יום אחד באו אלינו שתי אחיות: מתילדה — היא „מיס תבל“ של הפרות בדיר העגלים שלנו — ואחותה, שהיא ההיפך הגמור ממנה. שתיהן — מגזע ברהמה. גבוהות, דקות בשר, קרני-ראם מסתעפות להן מעל למצח — והן מפחידות ביותר, במבט ראשון.

אבל — במבט שני אפשר היה להבחין בהבדלים ביניהן:

ונראה, מה תעשה האריה של סימוני נגד רתק והלם של שני סוסים ושני פרשים.
והם זינקו בדהירה לעבר גבעת דבשת הגמל.
— לא יועיל. הם יברחו! — אמרתי לגיסימוני.
— איך אתה יודע? — שאל.

— אני מרגיש. הם רק ירגיזו אותה.
— אבל הפטרון הוא מומחה. הוא יסדר אותה.
— צריך לב לפרות ממין כזה, ולא בסוסים ולא בטרומבילים.

— עכשיו אני לא מאמין לך, סימוני.
— צוחק מי ש...
אבל הוא לא הצטרף אלי, לסיסמא שלי.
הסתכלתי בשעון, חישבתי את המרחק ואמרתי לו:

— הם יחזרו בעוד רבע שעה.
ואכן — כך בדיק קרה, והם היו שרוטים ומרוטים, ואף פעם לא ראיתי את הפטרון כועס כל כך.

— האריה שלך הוא שטן! — צרח. — אף פעם לא ראיתי דבר כזה בעדר. רק ראתה אותנו מרחוק ומיד: אוררר אוררר ו־הופ! דוהרת קדימה עם הקרניים. מה זה, אריה זה? זה... זה היה — בהמות.

שלושתנו הסתכלנו זה בזה, יעני — הפטרון מדבר בסינגלזית, או בושמנית.
מיד ראה שלא הבנו ותקן עצמו:
— זה היה כמו... כמו היפופוטם, קרנף, סוס־יאור!

— אריה! — אמרתי, — ולא יהיה לה שם אחר, ואני ניגש לשם לבדוק מה העניינים, בעצמי ולבדי.

הפטרון הביט בי ובשאר החבר'ה, הסיר כובעו ואמר:

— שתיים אפס לטובתך, סימוני. גם במה שחשבת וגם במה שקרה, אבל — דחילאק: אל תמות לנו. אל תלך!

— שתי הרגליים של סימוני שוות שמונה רגליים של סוסים וארבעה גלגלים של ג'יפ — ואני הולך ובודק וחוזר ואומר מה העניינים.

— טוב, לך — נאנח הפטרון — והלכתי.
והאריה — רק ראתה אותי מרחוק — יעני — הראדאר שלה גילה אותי, ומיד, „אָרָרָה“, זאת

אבל יום אחד, כשהעדר היה על יד השטחים, באזור גבעת דבשת־הגמל שלנו, דרומה־מערבה לבית־קשת, שמענו, פתאום, בדיר העגלים, שאגה נוראה של אריה.
שכה אחיה!

כמו האריה של „מטרו גולדוין מאיר“, זה ששואג שם במסגרת בהתחלת הסרט.

וזה היה כך, בערך:

אההו אורר... אההו...

וכל הוודיות התפוצצו מההדים של השאגות. נבהלנו והבטנו זה בזה: ניסימוף בפדה'לה; פדה'לה בי ואני — בפטרון, הלא הוא מרכז דיר העגלים שלנו, שבא אותו יום לביקור שיגרת. עוד אנו מחפשים את מקור הקול, והנה — שאגה שנייה, נוראה מן הראשונה, והיא מתנפצת אל מורדות התבור וחוזרת אלינו.

— אההו אאא — אררר... אה, הווייאוואווו.
— פדה'לה! קח מהר את כוכבת (הלא היא הסוסה המהירה של דיר העגלים) וטוס לראות מה קרה שם — פקד עליו ה„פטרון“.

פדה'לה דהר על הסוסה לכיוון השאגות. חכינו שעה ארוכה עד שחזר בדהירה מהירה:
— זאת היא!! — שאג גם הוא. היא המ־ליטה! כמעט והרגה את שנינו, את כוכבת ואותי.
— אהה! — קראתי — זאת היא, האריה הזה. שואגת כמו אריה! אמרתי לכם?!

— אריה?! — זקף הפטרון את גבותיו העבו־תות. — איזה אריה? איפה אריה?!

— האחות של מתילדה. הפראית ההיא.
— צריך להגיד לביאה. היא ממין נקבה.
— לביאה „שמביאה“. אריה — וגמרנו!

— שיהיה אריה! — אמר הפטרון, ואם סימוני נותן שם חדש לפרה — הוא קיים לעולם וועד!

וכך נולד השם החדש: אריה.

אבל כדי להבדיל בינה לבין אריה סתם בגן חיות, שהוא פסיק לעומתה, כשהיא שואגת ומש־תוללת, אנחנו אומרים: האריה.

והפטרון אמר:

— אני עולה על ברק (הלא הוא, יעני, החבר של כוכבת, ושניהם יחד — „משפחה שכזאת“). אתה, פדה'לה, הישאר על כוכבת. נצא שנינו יחד

אומרת — תקעה בשופר האוררר שלה, עד שכל
הגליל התחתון רעד! התקרבתי מעט — וראיתי
אותה עם העגל שלה, והיא — התחילה לעדור
ברגליים שלה את האדמה, והטלפיים שלה עקרו
סלעים ממקומם: כל טלף — מעדר, והיא העיפה
גושי אבן ושורשים ושיחים, וצעקה:
— אוררר בובו, כלומר: „היפון לקרב, סימוני!
אני מזנקת!”
ויהופ! הסתערה — ישר אלי.
קפצתי אל עץ אלון סמוך וטיפסתי לצמרת
והיא — בץ! תוקעת המצח ושתי הקרניים בגזע
— והעץ — כמעט מתמוטט.
— אריה, אריה, די, די. לא באתי לקחת לך
את הגור שלך. באתי רק להגיד לך מזל טוב. מה
יש? אסור כבר לברך אצלנו בעדר?
שמעה — הקשיבה — והביטה אלי מלמטה —
בעיני אריה מלאות דם: היא על האדמה — ואני
בשמיים, בין הענפים. אחר כך חשבה מה שחשבה,
וקודם כל חדלה לשאוג.
אמרתי לה:
— אריה: אין לי סוס ואין לי אוטו. באתי
ברגל ואחזור ברגל. חזרי לעגל שלך, ואני חוזר
לדיר, ושלום על ישראל.
עמדה ועמדה וחשבה — ועזבה אותי וחזרה
לעגל שלה.
ואני?
כמו קול דודי על ההרים — מקפץ על הגבעות,
מדלג מן האלון — ומזנק לוואדיות!
התחמקתי משם, קפצתי מעל לגדר — יעני —
כמו ג'ירף — אולי לגובה שלושה מטר, ואריה
שלחה אחרי שאגה אחרונה; בוואו, כלומר:
„שלום ולא להתראות!” — ואני חזרתי לדיר.
השלושה — כבר חיכו לי. לבנים כמו סיד.

— נו, סימוני? אה? — איך היה?
— אתה לבן כמו שלג.
— אתם לבנים יותר ממני!
— חשבנו שאתה גמור...
— כשפתאום הפסיקה לשאוג...
— תתפלל, תתפלל!
— ברכת הגומל!
— נצלת בנס!
— די, די! בלי חכמות! — כעסתי עליהם.
— אני מסתלק מאחריות לאריה. יש בשבילה
רק עצה אחת!
— ומהי? — הטה אלי הפטרוני אזנו.
— כגון...
— כגון מה?
— כגון שתהיה חופשית, יעני — רק בטבע:
נעשה אתה „סטטוס קוו”, כמו שאומרים באו"מ:
אנחנו פה — והיא שם — וחלסנא. יהיה לנו
אריה אחד בדיר, ויחיה לו בטבע. ואם תרצה,
יום אחד, להיות כמו פרה — תפאדל! שתכנס
אלינו: השער פתוח והיד מושטת.
וכך היה.
ואריה נשארה בשטחים עם הגור שלה, שגדל
והיה ללביא קטן.
ואתם, קוראים חביבים, אם תזדמנו אלינו
ותשמעו, פתאום, בשדות, שאגת אריה של ממש
— ולא כמו אריה חיוור בכלוב בגן החיות —
אל תיבהלו: אין זה אריה מן הג'ונגל, אלא רק
האריה שלנו. ועצתי לכם: לכו בדרך, בדרך, אל
תסטו ימינה ושמאלה — ובואו אלינו בשלום,
ודרשו בשלום סימוני, והוא יספר לכם את המשך
סיפוריו.

יפרח חביב, בית קשת